

Jacqueline Wilsonová

naro-
zeniny

Ilustroval Nick Sharratt

ndrozeniny

Jacqueline Wilsonová

narozeniny

Ilustroval Nick Sharratt

Přeložila Daniela Feltová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2017

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2001 Jacqueline Wilson

Illustrations © 2001 Nick Sharratt

All rights reserved.

Z anglického originálu *Sleepovers*

(Published by Doubleday

a division of Transworld Publishers in 2001)

přeložila © 2003, 2017 Daniela Feltová

Redakce textu: Ilona Staňková

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Grafická úprava obálky: Bohumil Fencel

Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*

Druhé vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-996-1 (pdf)

*Věnováno Kate –
mnohokrát ti děkuji*

* První kapitola *

„Hádejte, co je novýho!“ vyhrkla na nás Alice. „Příští týden mám narožky a máma říká, že můžu na svou oslavu pozvat všechny své nejlepší kamarádky.“

„Super,“ zaradovala se Bella.

„To je fantastický,“ přidala se Carmen.

„Senzace!“ vykřikla Emily.

Já jsem neřekla nic. Jen jsem se usmívala. Toužebně.

Nebyla jsem si ale vůbec jistá, jestli patřím mezi Aliciny *nejlepší* kamarádky. Věděla jsem, že její úplně nejlepší kamarádkou je Bella.

Emily má zase za nejlepší kamarádku Carmen. Já jsem v téhle nové škole zatím žádnou nejlepší kamarádku neměla.

Vlastně ta škola není nová, je docela stará. Má točité schodiště a dlouhé nablýskané chodby a spousty a spousty tříd, některé dokonce na hřišti v provizorních stavebních buňkách. Pořád se mi ještě stává, že tu občas zabloudím. První den jsem nemohla najít holčičí záchody a celou přestávku jsem zoufale přeshlapovala a křížila nohy. Pak mě ale našla Emily a ukázala mi, kde to je. Mám za to Emily *hro-o-o-ozně* moc ráda. Chtěla bych, aby byla mou nejlepší kamarádkou. Jenomže ona už má Carmen.

A Carmen moc ráda nemám.

Zato Alici s Bellou ano. Začaly jsme se kamarádit nás všech pět dohromady – Alice, Bella, Emily, Carmen a já. Vytvořily jsme si takový speciální tajný klub. Začaly jsme si říkat Abecední klub. To kvůli našim jménům. Já jsem totiž Daisy, takže naše jména začínají na A, B, C, D a E. Všimla jsem si toho já. Ten klub byl vlastně taky můj nápad.

Vždycky jsem moc chtěla být v nějakém speciálním tajném klubu. To je totiž skoro stejně bezvadné jako mít nejlepší kamarádku.

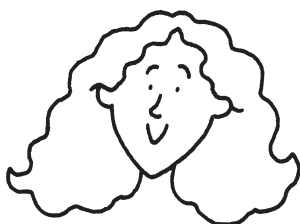
Nebyla jsem si jistá, jestli je Alicina oslava jenom a pouze pro její nejlepší kamarádky. Alice povídala a povídala, jak budou narozky senzační a že ví, že

Alice

Bella

Carmen

Daisy

Emily

nebude celou noc spát. Bella si z ní začala utahovat, protože když Alice jednou přespávala u Belly, usnula jako špalek v devět večer a probudila se teprve v devět ráno. Carmen prohlásila, že doma někdy chodí spát *hrozně* pozdě, třeba v jedenáct nebo až o půlnoci, takže ona *klíďo píďo* vydrží vzhůru, žádný strachy. Emily řekla, že je zvyklá vstávat ráno brzo, protože má teď malého brášku a ten se každý den budí ráno v šest a hlasitě se dožaduje své lahvičky.

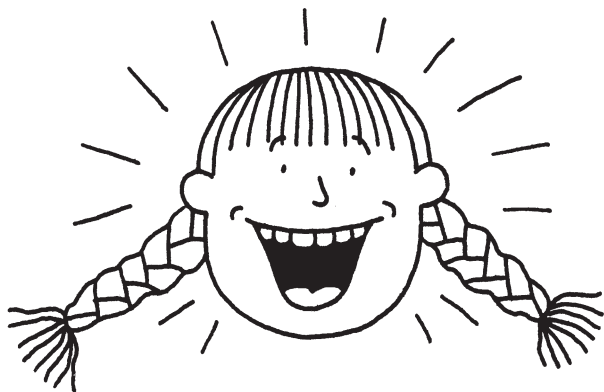
Já jsem pořád nic neříkala. Jenom jsem se usmívala a usmívala.

Emily se na mě podívala. Pak se podívala na Alici.

„Hele, Alice, Daisy taky může přijít, ne?“

„Jasně,“ kývla Alice.

Moje pusa se roztáhla do tak širokánského úsměvu, až se mi na obou stranách málem dotýkala uší.

„Jupííí!“ vykřikla jsem.

„Teda Daisy,“ ušklíbla se Carmen a zakryla si hrozně okatě uši. „Málem jsem ohluchla.“

„Promiň, moc mě to mrzí,“ omluvila jsem se – ale ve skutečnosti mě to vůbec nemrzelo. Jenomže člověk si to u Carmen nesmí rozházet. Ona totiž všem říká, co mají dělat. Velká Šéfka.

Chtěla dokonce nařídit Alici, jak má vypadat oslava jejich narozenin. „Musíš nám pustit nějaký hrozně strašidelnej horor, jasný?“

„Máma mi nedovolí dívat se na *hodně* strašidelný horory,“ namítla Alice.

„Tak to mámě neříkej. Prostě počkáš, až vaši půjdou spát, a pak si to v tvém pokoji můžeme pus-

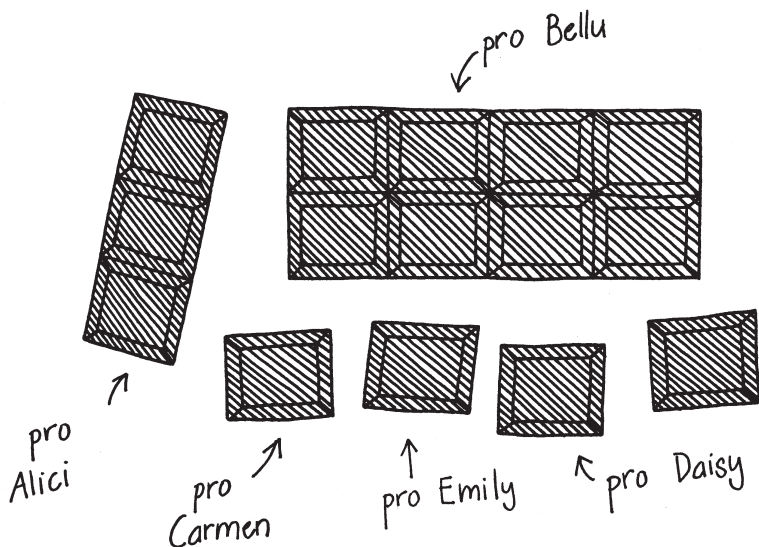
tit,“ rozhodla Carmen a vzdychla, jak někdo může být tak hloupý a neumět si poradit s takovou jednoduchou věcí.

„Já ale ve svém pokoji nemám video, jenom přenosnou televizi,“ řekla Alice.

„Já nemám ani televizi,“ uklidňovala ji Bella. „To máš fuk. Hele, a jaký budeš mít pohoštění, Alice?“

Bella má nejradši ze všeho jídlo. Ke svačině vždycky mívá celou velkou čokoládu. Sama sní osm dílků. Alici dá tři dílky, protože je její nejlepší kamarádka, ale mně, Emily a Carmen dá po jednom dílku. Ten poslední dílek si někdy vezme Carmen. Jí ale všechno projde.

„Máma říkala, že můžu mít velikánskej dort,“ chlubila se Alice. Pak se usmála na Bellu. „Čokoládovej!“

„Hm, ale lepší by byl dort vytvarovanej do nějakýho speciálního tvaru a s ledovou polevou. Ty jsou nejlepší,“ prohlásila Carmen.

„Alice může mít dort, jakej bude chtít,“ namítla Bella. „Jsou to její narožky, ne?“

Carmen se zamračila.

„Můžeme přece *všechny* udělat oslavu narozenin,“ řekla rychle Emily. „To si pak každá můžeme vybrat, jakou ji chce mít. Jestli nám to ovšem rodiče dovolí. Moje máma je třeba úplně odrovnaná z toho, že se musí starat o brášku, ale i tak si myslím, že by mi to *mohla* dovolit.“

„Naši mi to taky určitě dovolí,“ řekla Bella.

„Moje máma mi dovolí všechno, na co si vzpome-
nu,“ chlubila se Carmen. „A táta taky.“

Já jsem neříkala nic. Doufala jsem, že si toho nevšimnou. Ale všechny se otočily na mě.

„Tobě vaši dovolí pozvat nás na oslavu narozenin, Daisy?“ zeptala se Emily.

„To je jasný,“ vyhrkla jsem, ale srdce mi pod novou školní uniformou začalo bušit.

Ale naštěstí ještě hned tak *nebudu* mít narozeniny. Naštěstí.

Nemůžu totiž uspořádat oslavu narozenin. Nechci jim ale říkat proč. Mohla bych to říct jedině Emily. Ale ostatním to říkat nechci. Zvlášť ne té protivné Carmen.

* Druhá kapitola *

Při svačině jsem mámě řekla o Alicině oslavě.

„To je prima, Daisy,“ řekla máma, ale zdálo se mi, že mě moc nevnímala. Musela se totiž moc soustředit na krmení mé sestry Lily.

„Tak na, Lily, udělej ham,“ řekla máma a strčila jí do pusy lžičku s jogurtem. Sama při tom otvírala a zavírala pusou. Zato pusa Lily se neotvírala a nezavírala tak, jak by měla. Nejdřív ji zavřela moc brzy, až jí zuby cvakly o lžičku, a potom ji zase z ničeho nic otevřela, takže jí jogurt vytekl na bradu.

Máma vzala ubrousek a utřela jí bradu. Lily vystřelila ruka vzhůru a snažila se chytit ubrousek.

„Hele! Vidělas to, Daisy? Lily se snaží utřít si sama bradu. *Chytrá holčička, Lily!*“

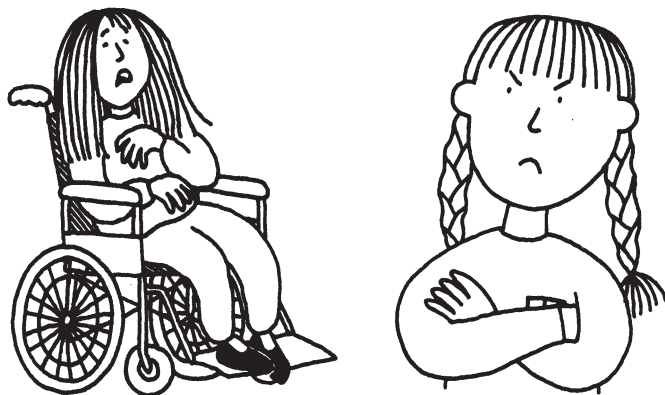
„Hm, to jo, chytrá holčička,“ zabručela jsem.

Moje sestra Lily není chytrá. Není to žádná malá sestřička. Už vůbec není malá. Je to moje starší sestra. Je jí jedenáct, ale nechodí do šesté třídy. Nechodí se mnou do té nové školy. Nechodila ani do té staré školy. Nikdy nechodila do školy, byla vždycky doma s mámou, ale teď začala chodit do takové speciální školy. Kvůli tomu jsme se vlastně přestěhovali – aby tam mohla chodit. Je to speciální škola, protože Lily má speciální potřeby. Takhle ji popisuju správně. Existují ale spousty *špatných* způsobů, jak ji popsat. Když děti z mé staré školy viděly mámu, jak tlačí Lily ve vozíku po ulici, posmívaly se a nadávaly jí. I mně nadávaly.

Myslím, že Emily by naší Lily nikdy nenadávala. Ani Alice nebo Bella. Ale nejsem si jistá, co by řekla Carmen.

V téhle nové škole jsem nikomu nic o Lily neřekla. Nechci, aby se jí někdo posmíval nebo jí nadával.

Ačkoliv je pravda, že i já jí někdy nadávám. Dostanu na ni občas hroznou zlost. Není jako opravdická sestra. Nemůžeme si spolu hrát a vyměňovat si oblečení a tancovat a hihňat se a prostě blbnout. Není jako starší sestra, protože mi nemůže radit, co mám dělat, nebo mě držet při přecházení za ruku nebo na mě dávat pozor ve škole.

Není ani jako mladší sestra, protože je moc velká na to, abych si ji posadila na klín, a moc těžká, abych ji nosila. A když ji tlačím ve vozíku, je to i pro mě fuška.

V Lily se něco porouchalo, už když se narodila. Nikdy se nenaučí chodit ani mluvit. Tak to aspoň říká táta. Máma zase říká, že to nikdo neví. Táta říká, že my to víme, ale že se s tím máma nechce smířit. Často se kvůli tomu hádají, a to mi hrozně vadí. Někdy ji skoro nenávidím, protože je nám všem na obtíž a často brečí a budí nás v noci a mámě zabírá skoro všechnen čas. Ale pak se vždycky cítím hrozně provinile, že jsem na ni byla ošklivá. V noci, když máma s tátou spí, si k ní vlezu do postele a šeptám jí, aby se na mě nezlobila. Taky ji obejmu. Ona mě sice neobejme, ale chová se, jako by byla ráda, že jsem u ní. Vydává takové tiché spo-

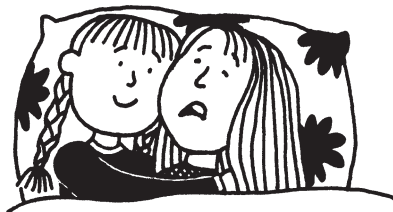
kojené zvuky. Já si hraju na to, že na mě mluví tajným jazykem. Šeptám jí pod peřinou tajemství a ona dělá „chrchrchrchr“. Je to, jako bychom byly dvě kamarádky a slavily narozeniny a přespávaly jedna u druhé.

Ten večer jsem si k ní vlezla do postele a vyprávěla jsem jí o tom, že Alice chystá oslavu svých narozenin. Vyprávěla jsem jí o Alici a o Belle. Řekla jsem jí toho spoustu o Emily a o tom, jak moc bych si přála, aby to byla moje nejlepší kamarádka. Taky jsem si jí postěžovala na Carmen a na to, že se někdy chová, jako by byla můj úhlavní nepřítel.

„Co to povídáš, Lily?“ zašeptala jsem. „Aha, už vím! Říkáš, že Emily bude mít brzy plný zuby toho, jak je Carmen pořád protivná a chce jen rozkazovat. Myslíš, že se s ní rozejde a místo ní si vybere za nejlepší kamarádku mě?“

Lily řekla: „Chr chr chr chr.“

Vděčně jsem ji objala. Někdy jsem skoro ráda, že je moje sestra.

* Třetí kapitola *

Začaly jsme se s Alicí a Bellou a Carmen a Emily hrozně těšit na tu oslavu. Ve škole jsme si o ní v jednom kuse povídaly. Povídaly jsme si o ní tolik, že naše třídní, paní učitelka Grahamová, se hrozně rozzlobila.

Nejvíce ji naštvála Carmen, protože mluvila nejvíce nahlas. O velké přestávce ji nechala po škole. A já jsem si hezky pohrála s Emily. Říkala, že se jí hrozně líbí moje dlouhé vlasy a že by se jí líbilo mě česat, tak jsem si sundala gumičky a rozpletla copy a hrály jsme si na kadeřnictví a já jsem byla hrozně bohatá paní, která jde na ples, a Emily mi měla udělat účes a udělala mi taky pleťovou masku z mýdla na holčičích záchodech. Nesmyla jsem si to mýdlo pořádně, takže jsem měla obličej

